

Sygn. akt II KK 97/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 czerwca 2014 r.,
sprawy **B. Ł. D.**
skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 września 2013 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt II K [...] B. Ł. D. i został uznany winnym popełniania czynu z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i skazany na karę 12 lat pozbawienia wolności. Na skutek apelacji wywiedzionych od tego orzeczenia, w tym przez obrońcę skazanego, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem dnia 17 września 2013 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Obrońca skazanego adw. P. S. złożył kasację w której zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego – a w szczególności zeznań świadków J. F. i R. W. w sytuacji skazania ich uprzednio za fałszywe zeznania w tym postępowaniu oraz wobec istniejących wątpliwości co do ich zdolności spostrzegania i przekazywania spostrzeżeń; art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. oraz art. 170 § 1 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 193 § 1 k.k. poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu oddalenia wniosków dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność zdolności spostrzegania i przekazywania swoich spostrzeżeń przez świadków F. i W., a w konsekwencji poprzez bezzasadną akceptację oddalenia przez Sąd I instancji wniosków dowodowych obrońcy – 8 stycznia 2013 r.; art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 § 2 k.p.k. poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu nierozpoznania wniosku dowodowego o zwrócenie się do Szpitala [...] w P. i do dr K. o przesłanie historii choroby J. F., który leczył się neurologicznie i psychiatrycznie; art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego motywacji, dlaczego zarzut nierozpoznania wniosku dowodowego o zwrócenie się do Szpitala [...] w P. i do dr K. zgłoszone we wniesionej apelacji Sąd uznał za niezasadny.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sadu Apelacyjnego oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Treść zarzutów kasacyjnych i przywołana na ich poparcie argumentacja wyjawia prawdziwy cel kasacji, poprzez którą jej Autor zmierza do wywołania przed Sądem Najwyższym ponownej - niejako „trzecioinstancyjnej” - kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Podniesione przez obrońcę zarzuty jako obraza prawa procesowego, których naruszenia miał dopuścić się Sąd Apelacyjny w toku kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Okręgowego, okazują się w rzeczywistości fortem nieuprawnionej polemiki z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Przypomnieć skarżącemu należy, że tego typu zabiegi, zmierzające do obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 § 1 k.p.k., były już wielokrotnie krytykowane i negowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Postępowanie kasacyjne nie służy ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji albowiem ta rola została zarezerwowana Sądom odwoławczym, w tym wypadku Sądowi Apelacyjnemu w [...], który - wbrew temu co zarzuca skarżący- wywiązał się ze swej funkcji w sposób prawidłowy. Rzetelnie rozpoznał i omówił wszystkie zarzuty apelacyjne przedstawiając na kartach pisemnych motywów¹⁾wyroku wystarczającą i przekonywającą argumentację. Z treści uzasadnienia w sposób zrozumiały wynika czym kierował się Sąd i z jakich powodów odmówił słuszności zarzutom apelacyjnym obrońcy.

Obrońca za wszelką cenę, tak w apelacji jak i w kasacji, bez podania i wskazania rzeczowych argumentów, dąży do storpedowania zeznań świadków J. F. i R. W. jako pełnowartościowych źródeł dowodowych. Tymczasem te osobowe źródła dowodowe zostały w toku obu postępowań najpierw poddane wnikliwej ocenie i weryfikacji następnie rzetelnej kontroli. Sąd I instancji na str. 12 i n. dokonał drobiazgowej analizy zeznań obu świadków, z pieczołowitą starannością odnosząc się do poszczególnych ich fragmentów, każdorazowo podając w jakim zakresie i dlaczego obdarowuje je wiarygodnością. Sąd Apelacyjny zaś dokonując kontroli w omawianym zakresie nie dopatrył się w ocenie Sądu tychże zeznań jakichkolwiek błędów. Uwadze Sądu odwoławczego nie umknęła i ta część zeznań świadków, w której zaprzeczali obecności w inkryminowanym zdarzeniu. Podano i przytoczono szczegółowo te fragmenty zeznań świadków, w których podwali oni prawdziwe powody złożenia uprzednio odmiennych relacji (str. 7-9 uzasadnienia). Podnoszony przez skarżącego argument skazania ww. świadków

za składanie fałszywych zeznań, nie może sam przez się przesądzić o odmowie wiarygodności ich relacji.

Należy podzielić w tym miejscu stanowiska Sądów obu instancji wedle których w aspekcie oceny relacji R. W. i J. F. nie można mówić o jakichkolwiek defektach w zakresie ich funkcji poznawczych, relacjonowania i postrzegania faktów. Z tej też przyczyny wnioszek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność zdolności spostrzegania i przekazywania spostrzeżeń przez ww. świadków słusznie został oddalony przez Sąd Okręgowy. Sąd II instancji odniósł się do tego zarzutu na str. 6-10 przedstawiając przekonywającą argumentację swego stanowiska. Stwierdzić także należy, że – w świetle zgromadzonego materiału dowodowego – nie było potrzeby występowania do Szpitala [...] w P. i do dr K. o przesłanie historii choroby dotyczącej świadka J. F.. Jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację, wszelkie okoliczności związane ze stanem zdrowia tego świadka zostały wystarczająco ustalone w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[aw]